



Arrest

nr. 341 105 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 4 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 19 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

4.1. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift louter dat zij tot een kwetsbare groep behoort, zonder dit verder concreet toe te lichten. Bijgevolg brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Spanje zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.2. Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij in Spanje op 1 oktober 2018 internationale bescherming toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die geldig was tot en met 1 oktober 2023 (AD, map 6-landeninformatie EURODAC MARKED RECORD d.d. 26 september 2024; map 5 – documenten, stuk 3). Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat haar Spaanse verblijfsvergunning inmiddels is verlopen, toont verzoekende partij niet concreet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje niet in staat zou zijn dit document te vernieuwen of dat zij problemen zal ondervinden tijdens de hernieuwingsperiode waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

Het komt te dezen aan verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Spanje geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partij laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij, haar Spaanse verblijfsvergunning, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

4.3. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Wat tewerkstelling betreft, voert verzoekende partij aan in de regio La Coruña en omgeving diverse zaken te hebben bezocht, waaronder restaurants, winkels, bedrijven en interimkantoren, doch zonder resultaat (NPO, p. 17-18). Verzoekende partij kan evenwel niet aangeven waarom zij nergens werd aangenomen en legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer van concrete sollicitaties of inspanningen om werk te vinden (NPO, p. 18). Haar verklaringen dienaangaande blijven derhalve loutere beweringen. Met betrekking tot huisvesting verklaart verzoekende partij samen met een Spaanstalige vriend enkele appartementen te hebben bezocht, doch telkens te zijn geweigerd (NPO, p. 16-17). Zij legt hiervan evenwel geen enkel bewijsstuk neer. Voorts stelt verzoekende partij via het internet naar huisvesting te hebben gezocht, waarbij doorgaans een werkcontract werd gevraagd, en contact te hebben opgenomen met een organisatie, maar ook deze elementen worden niet met stukken gestaafd (NPO, p. 16-17). Verder beroept verzoekende partij zich op een taaldrempel. Nochtans werden haar tijdens de procedure met regelmaat taallessen aangeboden, die zij ook heeft gevolgd. Buiten deze lessen werden er echter geen concrete bijkomende inspanningen geleverd om de taal verder onder de knie te krijgen, behoudens informeel contact met Spaanstalige kennissen (NPO, p. 16).

Gelet op de voorgaande vaststellingen heeft verzoekende partij slechts beperkte stappen gezet om een duurzaam leven in Spanje op te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Het komt nochtans de begunstigden van internationale bescherming toe om de nodige stappen te zetten om zich te integreren. Op basis van bovenstaande toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Spanje te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Spanje te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoot. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Daarnaast kan op basis van de verklaringen van verzoekende partij, in navolging van de verwerende partij, worden geconcludeerd dat zij voldoende zelfredzaam is en over een uitgebreid sociaal netwerk beschikt. Verzoekende partij kon rekenen op een netwerk van familie en vrienden die haar financieel en praktisch ondersteunden. Zo ontving zij geld van haar vader en broer om de reis van Egypte naar Spanje te betalen, haar verblijf in Egypte te bekostigen en een advocaat in Spanje te vergoeden (NPO, p. 6-8). Tijdens haar verblijf in Spanje kreeg zij bijkomende hulp van familie en vrienden, waardoor zij huur kon betalen, tijdelijk in een hostel kon verblijven en soms bij kennissen onderdak vond (NPO, p. 9-11). Daarnaast ondernam verzoekende partij zelf verschillende praktische stappen. Zij regelde met hulp van een advocaat haar Spaanse documenten en organiseerde op eigen initiatief haar reis naar Turkije met eigen middelen en de steun van een vriend (NPO, p. 6-14). Verder wist verzoekende partij inkomsten te genereren door het spelen van "Fortnite" (NPO, p. 11) en beschikt zij over kennis van meerdere talen, waaronder Engels en een beetje Spaans (NPO, p. 4).

In België blijft zij actief door werk te zoeken, sollicitatiegesprekken te voeren en taallessen te volgen (NPO, p. 4). Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij over mogelijkheden en middelen beschikt om haar leven te organiseren en zelfstandig stappen te ondernemen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Spanje niet in staat zou zijn om opnieuw een leven op te bouwen.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar de situatie voor asielzoekers in Spanje, en stelt dat zij er niet zou kunnen terugkeren zonder gevaar te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Verzoekende partij verwijst naar de discriminatie ten opzichte van migranten en op basis van afkomst, en naar de moeilijkheden die vluchtelingen ondervinden bij het zoeken naar werk en huisvesting en bij de toegang tot de gezondheidszorg. Daar uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje evenwel niet om

zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde.

Waar verzoekende partij doorheen het verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe concreet aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ, Ibrahim e.a., punt 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. De aangevoerde middelen lijken ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 22 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De raadvrouw van verzoeker wenst te benadrukken dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, gezien moeten worden in het licht van het AIDA rapport. Dit rapport benadrukt de slechte situatie voor asielzoekers en vluchtelingen in Spanje. Hieruit blijkt dat zij onder andere moeilijkheden ondervinden op de arbeidsmarkt en wat betreft huisvesting. Dit blijkt ook uit verklaringen die verzoeker deed tijdens het persoonlijk onderhoud en hij stelt dat hij bij terugkeer naar Spanje zal terecht komen in een situatie van materiële deprivatie.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Verzoekende partij gaat ter zitting niet, laat staan concreet en inhoudelijk in op voormelde beschikking, maar zij gaat er integendeel volledig aan voorbij. Zij onderneemt geen ernstige en concrete poging om de in de beschikking gedane vaststellingen middels concrete en valabele elementen in een ander daglicht te plaatsen.

5.1. Zoals in de beschikking reeds aangehaald kan er op basis van de voorliggende landeninformatie niet blijken dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Het blijft dus nodig om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

5.2. In de beschikking van 28 oktober 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Spanje niet meer kan laten gelden zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen.

Er werd geconcludeerd dat zij slechts beperkte stappen gezet heeft om een duurzaam leven in Spanje op te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Zij heeft niet op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Spanje te doen gelden.

Door ter terechtzitting louter te stellen dat de verklaringen van verzoekende partij bekeken moeten worden in het licht van het AIDA rapport, waarnaar de bestreden beslissing verwijst en waarmee in de beschikking van de Raad reeds rekening werd gehouden waaruit zou blijken dat de situatie van verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Spanje slecht is en zij onder andere moeilijkheden ondervinden op de arbeidsmarkt en wat betreft huisvesting en dat dit ook bleek uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, slaagt verzoekende partij er niet in om de argumenten omtrent haar persoonlijke situatie die in de beschikking uiteengezet werden, te weerleggen. Zij beperkt zich immers tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen en haar betoog in het verzoekschrift. Dit laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van statushouders in Spanje en de persoonlijke situatie van verzoekende partij dan hetgeen werd uiteengezet in de beschikking.

6. Er wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 oktober 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET